

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ Γ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ Κ/ΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΖΑΓΟΡΑΣ *

12' Κωδ. 91 φ. 244

Περιγραφή τοῦ εἶδους τῆς διαίτης τοῦ Πατριάρχου Κ. ἐν τῇ μονῇ τοῦ Σινᾶ

Ἱερεμία Ρόδου

Τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς ἔχει ὡς ἔχει ἄρτω λιτῶ καὶ ὕδατι ἀποζῶμεν. Ἐσθίωμεν δ' ἐνίοτε καὶ ἐρεβύνθους καὶ κυάμους πολυχρονίους ἄνευ ἐλαίου· ἐν Τρίταις δὲ καὶ Πέμπταις μετὰ ἐλαίου· ἐν Σάββασι δὲ καὶ Κυριακαῖς ἰχθυοφαγοῦμεν. Οὐχ οὕς δὲ ἐσθίεις ἰχθύς, ἀλλὰ ξηρούς καὶ ταρυχευτούς καὶ γεῦσιν ἰχθύος οὐκ ἔχοντας. Οἶνον δὲ διὰ τὸν στόμαχον καὶ τὰς ἀσθενείας οὔτε πολύν, οὔτε ὀλίγον ἐχρησάμεθα, οὐδ' ἐν ταῖς δεσποτικαῖς ἑορταῖς, ἀλλὰ σίκερα τὸ ἐκ φοινίκων ἐξαγόμενα. Σὺ δὲ κατευοδοῦ καὶ βασιλευε, ὡς Δαυὶδ φησι, καὶ σοὶ συνδιέποι, τὴν ἀρχιερωσύνην ὃ τιμήσας Θεὸς πάσης ἐπηρείας ὑψηλοτέραν ταύτην χαρίζομενος.

13—14'. Κωδ. 91 φ. 242, 243

Αἱ ἐφεξῆς δύο ἐπιστολαὶ ἀπευθυνόμεναι πρὸς Ἀνθιμόν τινα ἀξιωματοῦχον τῆς Μονῆς Σινᾶ καὶ διάφορον πιθανῶς Ἀνθίμου Οἰκονόμου τοῦ χωλοῦ, περὶ οὗ ἔσται λόγος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς 16, 17, 18, 24, 25 καὶ 26 σέξιν ἔχουσι τὴν κρεοφαγίαν τοῦ Πατριάρχου Κ. ἐν τῇ Μονῇ.

Ἀνθίμω

Ὁ κηπουρὸς τεθυμένον τὸν ἄρνα ἐν τῷ παραδείσῳ κεκόμικεν, οἱ δὲ κορακόχρωμοι οὐκ οἶδα πόθεν νοήσαντες, ἀπνευστί εἰς τὸν κῆπον κατέβησαν καὶ μικροῦ δεῖν τὸν δύστηνον ἄραβα διεσάραξαν, ἐντειλάμενοι, εἰ τολμήσειε ἄλλοτε ἐνέγκαι τι τοῖς ἐγκλείστοις ἡμῖν παιδεῦσαι αὐτὸν καὶ διῶξαι ὡς ἐχθρὸν αὐτῶν καὶ ἐπίβουλον.

Τῷ αὐτῷ

Οἱ μὲν κορακόχρωμοι, ὡς μανθάνω, οὐ δι' ἄσκησιν ἀλλὰ διὰ βδελυρίαν κρέατος ἀπέχονται καὶ τοὺς ἐσθίοντας ἡμᾶς βλασφημοῦσι καὶ

* Συνέχεια ἐκ τοῦ Δ' τόμου σελ 207.

διαβάλλουσιν ὡς σαρκοφάγους, μὴ γινώσκοντες οἱ δέιλαι, ὅτι εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ βλασφημίαν δημιουργίαν. Εἰ οὖν κοθίζε τὴν σωτηρίαν αὐτῶν νουθέτησον αὐτούς, ἔλεγχον, ἐπιτίμησον καὶ τὸν ΝΑον ἀποστολικὸν κανόνα αὐτοῖς γνώρισον. Εἰπέ τέλος αὐτοῖς, ὅτι οὐχ ἡ κρεωφαγία ἁμαρτία ἀλλ' ἡ ἔπαρσις καὶ καταλαλία, ἥτις κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἀνθρωποφαγία ἐστί. Ὁ γὰρ καταλαλῶν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀδελφικὰ κρέα ἔφαγε καὶ τὴν καταλαλιάν ἐκ ψυχῆς αὐτῶν καὶ τοῦ μοναστηρίου ἐκδιωξάτωσαν. Εἰ δὲ οὐ δύνανται, οὐαὶ αὐτοῖς καὶ ματαία ἡ ἄσκησις αὐτῶν. Τὰ λοιπὰ διὰ τὴν πολυλογίαν, παρήμι, οὐδὲν γὰρ βούλομαι δυσχερὲς εἰπεῖν. Σὴν χάριν καὶ ταῦτα, νῦν ἃ λέγω. Ἐρωσο.

Εἰς τὰς ἐφεξῆς, 15, 16, 17 καὶ 18 ἐπιστολάς ὁ Πατριάρχης διεκτραγωδεῖ μίαν τῶν λυπηροτάτων σκηρῶν, ἐν τῇ Μ. τοῦ Σινᾶ, ἥτις ἔλαβε χώραν κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα—κατὰ τὸ δεύτερον πιθανῶς ἔτος τῆς αὐτόσε παροικίας του—ὐπό τινων ἀναξίων τῆς πολλῆς φήμης αὐτῶν ἀσκητῶν, οἵτινες μικροῦ δεῖν καὶ θὰ «εἰσταύρωνον ἐν τῇ ἐορτῇ» τὸν Πατριάρχην. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας «μεθυσθέντες μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ ἵνα αὐτὸν διαχειρῶνται». Αἰτία τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεως αὐτῶν ἦτο, ὅτι ὁ Πατριάρχης «ἐνουθέτει αὐτούς πατρικῶς καὶ ἔλεγχεν, ἵνα μὴ γεωτερίζωσιν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ ἔχωσιν ἀσυμφωνίας τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ» καὶ ἐπὶ πλέον διότι συνεβούλευεν αὐτούς διὰ τὰς ἀτάξιας αὐτῶν, τὰς ὁποίας τάξεις τῆς Μονῆς οὗτοι ὠνόμαζον, «οἱ δὲ μοναχοὶ ἐτόλμων τὰ τῶν ἱερέων ἐνεργεῖν». Ὁ Πατριάρχης ἔμπορος ὄλως καταγγέλλων πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ τὰ κατ' αὐτοῦ τολμηθέντα, στυλιτεύει μὲν τὴν δῆθεν ἀρετὴν τῶν ἀσκητῶν, κατονομάζει δὲ τὰς κακίας καὶ κακοδοξίας των, ἐν αἷς, ὅτι τοὺς Ἱερομονάχους ὡς ἀσεβεῖς ἔχουσι καὶ ἄκρως μισοῦσι τὴν ἱερωσύνην καὶ τὰ αὐτῆς φαντασίαν κατονομάζουσι· τοὺς εἰς τὸν κόσμον Πατριάρχας καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις τάττουσι ὡς καὶ τοὺς τὴν νικοτιανὴν πίνοντας καὶ κρέα ἐσθίουσας. Τὰς τῶν Πατριαρχῶν ἀρὰς εἰς οὐδὲν λογίζονται καὶ τὸν Λοσίθεον καὶ Χρῦσανθον (πατριάρχας Ἱεροσολύμων) καὶ τινὰς τῆς Ἀλεξάνδρου αἰρετικοὺς καὶ ἀθέτους λέγουσιν ὡς ἀντιστάντας εἰς τὰς παραλόγους κινήσεις των καὶ τὰ φρονήματα καὶ γεωτερισμοὺς αὐτῶν ἀνακαιτίσαντας. Προεξάρχων δὲ τῆς κατὰ τοῦ Πατριάρχου ἀνταρσίας ταύτης ἦτο ὁ Οἰκονόμος τῆς Μονῆς Ἀνθιμος ὁ χαλδῆς «ὁ παρὰ τῶν ἱεροσολυμιτῶν διὰ τὴν κακίαν αὐτοῦ διωχθεὶς». Ὁ Πατριάρχης ἐπιστέλλων πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ δὴ πρὸς τὸν Ἀλεξανδρείας Ματθαῖον καὶ τὸν Λογοθέτην Μιχαὴλ περὶ τῶν κατ' αὐτοῦ τολμηθέντων ἱκετεύει καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ταχθεῖαν ἀντίληψιν αὐτῶν, νὰ βάλωσι δὲ ὅπου δεῖ τὰς δεούσας ἐνεργείας «τοῖς ἄρχουσιν, τῷ κλήρῳ καὶ τῇ Συνόδῳ» καὶ ἀμείνηται διαμονήν, ἀπερχόμενος εἰς μέρος πλέον φιλόξενον καὶ ἐνθα ἀνετώτερον θὰ διήρχετο τὰς ἡμέρας τῆς ἐξορίας του, ἀπαλλαττόμενος τῆς «μετὰ τῶν ὁσίων συνοικίσεως», ἐξ ὧν δὲν περιέμενε ἀγαθὸν τὸ τέλος, ἐν κινδύνῳ φανταζόμενος εἰς

~~τὸν πάντοτε, διότι, ὡς γράφει, οὐδένα ἐφοβήθη τόσον ὅσον τοὺς μεγάλας
σχήμας, αὐτοὺς καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς μοναχοὺς.~~

15'. Κωδ. 91 φ. 401—402

Ἰωακείμ Λιβύης.

Ἡμεῖς, ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ, ἀκούοντες ὡς οἱ εἰς τὸ Σίναιον ἐνα-
σκοῦμενοι μόνοι τὴν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέρουσι
καὶ τὸν σταυρὸν ἄραντες τὸν ἑαυτῶν, ἔπονται ἀληθῶς τῷ Θεῷ, ἐσπου-
δάσαμεν, ὡς οἶδας, τὴν εἰς αὐτὸ ἡμῶν ἀφίξιν, ἔξόν ἡμῖν μεῖναι εἰς
Αἴγυπτον. Ἀναβάντες δὲ εὗρομεν ψευδομένην τὴν φήμην καὶ πόρρω
τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου, ὅς ἐνα σκοπὸν ἔχει τὴν τῆς ψυχῆς σω-
τηρίαν καὶ πᾶν τὸ δυνάμενον πρὸς αὐτὴν συνεργῆσαι τὴν πρόθεσιν,
ὡς θεῖαν ἐντολὴν παραφυλάττειν. Οὐδὲ γὰρ αὐταὶ αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ
πρὸς ἄλλο τι βλέπουσιν, εἰ μὴ πρὸς τὸ σωθῆναι τὸν ὑπακούοντα. Χρο-
νίζοντες δὲ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ τὸν ἐπισυμβάντα αὐτόθι δύο
χρόνους λοιμόν, πολλὰ ρητὰ τ' ἄρητὰ τε ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες,
τέλος πρὸς ἔλεγχον ἀληθῆ τῆς ψευδιωνύμου αὐτῶν φήμης καὶ κλήσεως
τῶ περὶ τοῦ πιθήκου διήγημα ἐμεθοδεύθημεν.

Φασὶ γὰρ τινὰ τῶν θαυματοποιῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀσκήσαντα πίθηκον
δορητικῶς σχηματίζεσθαι καὶ χορὸν αὐτῷ περιστήσαντα διὰ τινος
προσωπεῖου δορητικοῦ ἐνευδοκιμεῖν τῷ πιθήκῳ. Κατεχομένου δὲ τοῦ
θεάτρου πρὸς τὸ καιροπρεπὲς τοῦ θεάματος, παρόντα τινὰ τῶν ἀστειο-
τέρων, παιδιᾶ τινι δεῖξαι τοῖς παροῦσι πίθηκον ὄντα τὸν πίθηκον, ἐπι-
βοῶντων δὲ πάντων καὶ ἐπικροτούντων ταῖς τοῦ πιθήκου περιστροφαῖς,
οἷψαι φασὶν αὐτὸν ἐπὶ τῆς δοχήστρας τῶν τραγημάτων ἐκεῖνα, ὅσα
τῆς λιχνείας τῶν τοιούτων θηρίων ἐφέλκεται. Τὸν δὲ μὴ μυελίσαντα(;)
ἐπιλαθόμενον τῆς δοχήστρας καὶ τῶν κρότων ἐπιδραμεῖν τε αὐτοῖς καὶ
σπυγγεῖν τὰ εὐρισκόμενα, ὥστε αὐτὸν ἀθρόως γέλωτα κινήσαι τοῖς
θεαταῖς.

Ὡσαυτὸ οὖν οὐκ ἤρκασε τὸ σεσοφισμένον σχῆμα πρὸς τὸ νομισθῆ-
ναι ἄνθρωπον, ἀπελεγχθείσης τῆς φύσεως ἐν τῇ λιχνείᾳ τῶν τραγη-
μάτων, οὕτω καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν περιώνυμον ἡμέραν τοῦ Πάσχα καὶ
τῆς Ἀναστάσεως οἰψαντες λόγον τινὰ καθαρτομένου τοῦ ἀρχισυναγῶ-
γου αὐτῶν, ἀπελεγχθησαν μὴ ἀληθῶς τὸ σχῆμα τοῖς ἔργοις μορφώ-
σαντες, ἄλλο τι ὄντες παρ' ὃ ἐπαγγέλλονται καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν
κατηναισχύνθησαν, ὥστε μικροῦ δεῖν σταυρῶσαι ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς οἱ
Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν μεθυσθέντες δις καὶ

τοῖς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων. ὤρμησαν ἵνα ἡμᾶς διαχειρισῶνται ἀναίτιως. Καὶ εἰ μὴ ἐγεννήθημεν τὸ τοῦ Λαοῦ, ὡς ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ τὴν ὑπομονὴν καὶ σιωπὴν ἠσπασάμεθα δόντες τόπον τῇ ὀργῇ καὶ μαριᾷ αὐτῶν θυμῶν ἐν τῇ Πάσχᾳ, παρὰ τῶν ὁσίων ἀσκητῶν καὶ μεγαλοσχημῶν ἐγενόμεν' οἱ γε ἀσίτους καὶ ἀπότους ἡμᾶς καταλιπόντες καὶ πάντες ἀνεπισκέπτους, ἐν πολλαῖς δύσεσιν ἡλίου τὴν μῆνιν κρατοῦσι, τυραννοῦνται ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ὀργίζονται εἰκῆ, λοιδοροῦσιν, ὀμνύουσι καὶ συνωμοσίας ποιοῦσι μετὰ δόλου ὀμλοῦσι, καταλαλοῦσι καὶ ἡδέως ἀκούουσι καταλαλιᾶς, τῶν ἐσχάτων οὐ μνημονεύουσιν, οὐδὲ τοῦ αὐτῶν ἐπαγγέλματος. Πάντα κατ' ἐρίθειαν καὶ κενοδοξίαν ποιοῦσι καὶ οὐ διὰ τὸν Θεὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ἀρέσκειαν. Οὐδὲν ἐν κρυπτῷ ποιοῦσιν ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων διπλᾶς τὰς διακονίας λαμβάνουσιν καὶ λαθροφαγοῦσιν οἱ μεγαλόσχημοι καὶ ὡς Θεοὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαρίων καὶ ὑποτακτικῶν αὐτῶν θέλουσι καὶ καλεῖσθαι ραββί, ραββί' καὶ πλείονει σχέσει ἀγαθητικῶς ἔχουσι πρὸς τοὺς μοναχοὺς αὐτῶν καὶ τὸ κοινὸν καὶ τοὺς δουλεύοντας ἀδικοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς ὁ πλεονασμὸς τῆς διαθέσεως ἐπὶ τοῦ ἐνὸς προσώπου κατηγορίαν ἔχει τῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐλλείψεως πολλήν. Τοὺς ἱερομονάχους ὡς ἀσεβεῖς ἔχουσι καὶ ἄκρως μισοῦσι, τὴν ἱερωσύνην καὶ τὰ αὐτῆς φαντασίαν κατονομάζουσι καὶ βλασφημοῦντες εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, χαίρουσι τοὺς εἰς τὸν κόσμον Πατριάρχας καὶ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς ἐν τοῖς ἀπολυμένοις τάττουσι καὶ τοὺς τὴν νικοτιανὴν πίνοντας καὶ κρέα ἐσθίοντας. Τὰς τῶν Πατριαρχῶν ἀρὰς εἰς οὐδὲν λογίζονται καὶ τὸν Δοσίθεον καὶ Χρῦσανθον καὶ ἱνας τῆς Ἀλεξάνδρου αἰρετικὸς καὶ ἀθέους λέγουσιν, ὡς εἰς τὰς παραλόγους κινήσεις αὐτῶν ἀντιστάντες καὶ ἵνα μὴ κατὰ πάθος δόξωμεν γράφειν, τέλος τῇ ἐπιστολῇ τιθέμεθα ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν αὐτῇ ἐπιστείλαντες, οὐ βουλόμενοι ἔξω γενέσθαι τοῦ μέτρου τῆς ἐπιστολῆς, πεπεισμένοι, ὅτι τοῖς φίλοις καὶ ἀδελφοῖς ἔφαρκει καὶ ἡ δι' ὀλίγων ὑπόμνησις. Ἀξιοῦμεν δὲ τὴν σὴν ἀδελφότητα ἵνα αἴρω πρὸς Θεὸν χεῖρα ὑπὲρ ἡμῶν ἱκέτιδα καὶ ἀντιγράψαι ἡμῖν τὰ περὶ αὐτῆς καὶ στήναι μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ ἀδελφοῦ ἡμῶν ἐπισχεῖν καὶ διακόψαι τὴν τῆς περιφρονήσεως ἡμῶν συνέχειαν. Οἶδας δὲ ὅπως βοηθήσης τῷ συγγράμματι, ὥστε μὴ ἀναμένειν παρ' ἡμῶν διδαχθῆναι τὸν τρόπον, οἱ διὰ τὴν λύσιν καὶ νόσον καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀγνοοῦμεν, πῶς ἂν γένοι το ἡμῖν τῆς ἀπ' ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς τυχεῖν καὶ τῆς μετὰ ὁσίων συνοικήσεως.

Ἡμεῖς διδασκάλω

Οὐδένα τῶν αὐτόθι τοσοῦτον ἠγοῦμαι λυπεῖν τὴν παροῦσαν τῆς Μονῆς κατάστασιν, ὅσον τὴν σὴν λογιότητα, συγκρίνουσαν μὲν τοῖς προλαβοῦσι τὰ νῦν καὶ παρὰ πόσον ταῦτα ἐκείνων ἐξήλλακται εἰς νοῦν θεμένην. Καὶ ὅτι εἰ κατὰ τὴν αὐτὴν ὁρμὴν ἐπιρρέει καὶ αὔξει ἐπὶ τὸ χειρόν, οὐδὲν τὸ κωλύον παρὰ βραχὺ πρὸς ἄλλο τι σχῆμα μεταμοσθῆναι τὴν Μονήν. Ταῦτα πολλάκις κατὰ νοῦν ἀναπολήσαντες, ὅτι εἰ ἡμῖν οὕτως ἐλευσινὴ ἢ κατάστασις φαίνεται, ποίαν δεῖ ψυχὴν ἔχειν τὸν δίκαιον τὸν μόνον ταῦτα διανοούμενον καὶ τὸ ἄλλας τῶν αὐτόθι ὄντα; Ἄλλ' ὥστε τὸ πολὺ τῆς λύπης τὴν σὴν λογιότητα περιίσταται, οὕτως ἠγοῦμεθα προσήκειν καὶ τῆς ὑπὲρ τῆς Μονῆς διορθώσεως. Τὸ πλεόν τῇ σῇ διαφέρειν φρονήσει, ἥπερ γενήσεται εἰάν γε ἐπιτιμητικώτερον πρὸς τοὺς ἐνταῦθα φατριάζοντας γραφήτε κοινῇ καὶ τὸν ἀρχιφρατιαστὴν αὐτῶν γαβρωνίτην ὡς φησιν, ὁ σὸς Ἰσιδωρος ὁ Πιλουσιώτης, τὸν μήτε Θεὸν φοβούμενον καὶ τὰ ἐκεῖσε κολαστήρια οὐδ' ὄλωσ εἰς νοῦν τιθέμενον. Τρέφει γὰρ ὁ ἀνὴρ θηριώδες ἦθος καὶ γιγάντιον ὡς ὁ πύθης φρονεῖ. Καὶ ὁ χολὸς ὡς ἔλαφος ἄλλεται καὶ στέντορος δίκην βοᾷ περιερχόμενος καὶ ὡς ὄνος ὀγκᾶται καὶ καταφλυαρεῖ ὅσα οὐδὲ δαίμων ἐνάλιος ἐξέμεσεν ἄν καὶ οὔτε τὸ περὶ τοὺς τὸν Κορὴ καὶ Μαριάμ ἐκφοβεῖ, οὔτε τὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Μωϋσῆν, οὐ σὲ ἐξουθένησαν, ἀλλ' ἐμέ, οὔτε τὸ τοῦ Ἐλισσαῖ ἐπερὶ τὰ παιδάκια ταράττει καὶ ὅτι ἰδίαν ἀτιμίαν λογίζεται ὁ Θεὸς τὴν πρὸς τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ γινομένην ἀτιμίαν καὶ ὁ ἀτιμάζων αὐτούς, τὸν Θεὸν ἀτιμάζει, ὡς καὶ ὁ τιμῶν αὐτούς τὸν Θεὸν τιμᾷ. Ὅς καὶ μετὰ εἰκάδα τῆς ἀνταρσίας καὶ μανίας αὐτοῦ ἔστησε διὰ τῶν αὐτοῦ σημαίαν ἐπὶ τοῦ ὑργου, κηρύττων καὶ βεβαιῶν τὴν ἀνταρσίαν καὶ ὅτι κατεκράτησεν ἡμῶν καὶ τῶν ἱερομονάχων, οἵτινες μάρτυρες μετὰ τοῦ διακόνου καὶ γέροντος Φιλοθέου, οὐ φωνήσαντος καὶ ἀπειλήσαντος ἦρα ταύτην ἐκεῖθεν. Ἄγε, εἰ ἀνεκτὰ καὶ πρέποντα ὑμῖν φανῆ, ὁ Θεὸς ἐκδικήσει ἡμᾶς καὶ οὐκ ἔασει ἀτιμωρήτους τοὺς παροινήσαντας καὶ ἡμᾶς μυκτηρισάντας.